

Sygn. akt V **GC 1447/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2018 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	SSR Ryszard Kołodziejcki
Protokolant:	stażysta Jowita Stafiej

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2018 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa A. B.

przeciwko T. K.

o zapłatę

I utrzymuje w całości nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym przez Sąd Rejonowy w Toruniu w dniu 14 maja 2014 roku sygn. akt VGNC 1181/14;

II kosztami wpisu od zarzutów od powyższego nakazu zapłaty obciąża pozwanego.

Sygn. akt V GC 1447/15

UZASADNIENIE

wyroku Sadu Rejonowego w Toruniu z dnia 28 listopada 2018 roku

Pozwem z dnia 2 kwietnia 2014 roku powódka A. B., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika – radcę prawnego, wniosła o zasądzenie od pozwanego T. K. kwoty 34 435,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 lipca 2013 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że T. K. w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej dokonał zakupu od powódki jaj kurzych na łączną kwotę 500 000 zł, a przy każdorazowej transakcji powódka wystawiała z tego tytułu faktury VAT. Powódka podkreśliła, że przez kilka lat współpraca gospodarcza stron układała się dobrze, jednak pozwany regulował swoje zobowiązania z opóźnieniem. W dniu 19 czerwca 2013 roku wystawiła pozwanemu fakturę VAT na kwotę 34 435,80 zł, w której termin płatności określono na dzień 19 lipca 2013 roku. Powódka wniosła o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym. (k. 3-3v)

Sąd Rejonowy w Toruniu (sygn. akt V GNC 1181/14) w dniu 14 maja 2014 roku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, zgodny z żądaniem pozwu, nadto zobowiązał pozwanego do zapłaty na rzecz powódki kwoty 2 848 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. (k. 11)

Pozwany w ustawowym terminie wniósł zarzuty od nakazu zapłaty, wnosząc o jego uchylenie, oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów sądowych oraz kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu zarzutów T. K. wskazał, że powódka nie uzasadniła, kiedy i w jakich ilościach zamówiono wyszczególnioną w fakturze partę jaj. Zakwestionował nadto, by towar określony w fakturze otrzymał. W jego ocenie powódka nie przedstawiła żadnego dowodu na dokonanie przez niego zamówienia oraz na wydanie towaru. Pozwany wskazał, że nie jest w stanie zidentyfikować, przy widniejącej na fakturze podpis należy do niego. Nadto podkreślił, że współpraca stron została zakończona znacznie wcześniej z uwagi na nienależyte wykonanie przez powódkę umowy, tj. sprzedaż jaj wadliwych. Pozwany w zarzutach od nakazu zapłaty wniósł o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron oraz świadków K. K., A. S. i I. K.. (k. 17-19)

Pozwany w dniu 29 lipca 2014 roku wniósł o zwolnienie go od kosztów sądowych w postaci opłaty od zarzutów. (k. 25-27) Sąd Rejonowy w Toruniu postanowieniem z dnia 9 lutego 2015 roku oddalił wniosek T. K. o zwolnienie go od kosztów sądowych, a Sąd Okręgowy w Toruniu postanowieniem z dnia 26 maja 2015 roku oddalił zażalenie pozwanego na powyższe orzeczenie. (k. 60-60v i k. 79-80)

Powódka w piśmie procesowym z dnia 5 października 2015 roku wskazała, że na początku kwietnia 2014 roku wytoczyła łącznie 10 powództw przeciwko pozwanemu na łączną kwotę 522 731,28 zł. Nadmieniła również, że współpracowała z pozwanym od 2006 roku, a pozwany regulował swoje zobowiązania ze znacznym opóźnieniem, czego rezultatem było dwukrotne zawarcie porozumień w przedmiocie spłaty zobowiązań T. K. (w dniu 18 kwietnia 2011 roku i 19 lutego 2013 roku). Powódka wskazała też, iż w trakcie 8-letniej współpracy pozwany dokonywał zamówień wyłącznie drogą telefoniczną, a kierowca, który dostarczał towar, pozostawiał pozwanemu fakturę, po której podpisaniu pozwany odsyłał powódkę. W ocenie powódki jeżeli w istocie towar dostarczany T. K. był wadliwy, mógł on skorzystać z rękojmi za wady rzeczy sprzedanej, czego nigdy nie uczynił. Nigdy też nie kwestionował jakości dostarczonego mu towaru. (k. 93-95)

Zarządzeniem z 16 listopada 2015 roku Sąd zobowiązał do złożenia rejestru sprzedaży i rejestru VAT za miesiąc czerwiec 2013 roku oraz do złożenia za ten sam okres księgi przychodów i rozchodów bądź ksiąg rachunkowych – w terminie 14 dni pod rygorem skutków prawnych z art. 233 § 2 k.p.c. (k. 110) Pozwany T. K. w zakreślonym terminie nie przedłożył wskazanych przez Sąd dokumentów.

Pozwany w piśmie procesowym z dnia 18 grudnia 2015 roku wskazał, że samo wystawienie faktury VAT nie świadczy, by dana transakcja przebiegła pomyślnie i zgodnie z oczekiwaniami stron. Nadmienił również, iż fakt, że powódka dysponuje rzekomo podpisanymi przez niego fakturami może wynikać między innymi z zapewnień A. B., że w kolejnej dostawie prześle towar odpowiedniej jakości, wobec czego możliwe jest, że pozwany podpisał dołączoną do pozwu fakturę, jednak nie pamięta jakich dostaw dotyczyła. (k. 119-120)

T. K. pismem z dnia 8 lutego 2016 roku wniósł o wyłączenie od rozpoznania niniejszej sprawy SSR Ryszarda Kołodziejskiego. Nadto cofnął wniosek przesłuchanie świadków A. S. i K. K.. (k. 132-133) Postanowieniem z dnia 11 maja 2016 roku Sąd Rejonowy w Toruniu oddalił wniosek pozwanego o wyłączenie od rozpoznawania sprawy SSR Ryszarda Kołodziejskiego. (k. 136-137) Postanowieniem z dnia 16 listopada 2017 roku tutaj Sąd odrzucił zażalenie pozwanego na postanowienie o oddaleniu wniosku o wyłączenie sędziego. (k. 187)

Pozwany w piśmie z dnia 21 lutego 2018 roku cofnął wniosek o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka I. K.. (k. 148)

Na rozprawie w dniu 26 lutego 2018 roku Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań pozwanego T. K.. (k. 200)

Sąd ustalił, co następuje.

Powódka A. B. od 2004 roku prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą A. B. (...), której przedmiotem jest sprzedaż hurtowa mleka, wyrobów mleczarskich, jaj, olejów i tłuszczów jadalnych. Działalnością o zbliżonym profilu od 1992 roku zajmuje się pozwany, T. K., prowadzący działalność pod nazwą Firma Handlowa (...) K. T..

(dowody: wydruki z rejestru REGON, k. 9-10)

Strony podejmowały współpracę gospodarczą od 2006 roku. Powódka sprzedała pozwanemu towar za łączną kwotę ponad 500 000 zł. Każdorazowo na dowód zawartej transakcji powódka A. B. wystawiała pozwanemu faktury VAT. Strony współpracowały ze sobą kilka lat i współpraca ta układała się w sposób prawidłowy, chociaż pozwany często regulował swoje zobowiązania z opóźnieniem. Zamówienia na dostawę jaj składane były przez pozwanego drogą telefoniczną, a dostawą jaj pozwanemu zajmował się kierowca zatrudniony u powódki. Na zabezpieczenie roszczeń powódki strony w czasie współpracy zawierały porozumienia, z których pozwany nie wywiązywał się w sposób całościowy. Pozwany nie kwestionował jakości dostarczanego towaru, ani też sposobu jego oznaczenia w fakturach.

(dowody: porozumienia, k. 96, 97-97v; potwierdzenie salda, k. 103; rozrachunki, k. 98-102; zeznania świadka M. S., k. 259-260 akt; zeznania powódki A. B., k. 246)

W dniu 19 czerwca 2013 roku powódka wystawiła na rzecz pozwanego fakturę VAT nr (...) za zakup 167400 sztuk jaj, na kwotę 34 435,80 zł brutto. Faktura została przez pozwanego przyjęta i podpisana. Pozwany nie kwestionował jakości dostarczonego towaru, jednakże nie uścił ceny sprzedaży.

(dowody: faktura VAT nr (...), k. 7; zeznania świadka M. S., k. 259-260; przesłuchanie powódki A. B., k. 246)

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie przedłożonych przez strony dokumentów oraz dowodu z zeznań świadka M. S., a także dowodu z przesłuchania powódki A. B. w charakterze strony. Wobec niestawiennictwa pozwanego wezwanego na termin rozprawy w celu przesłuchania go w charakterze strony Sąd pominął ten dowód.

Dokumenty dołączone do sprawy zostały ocenione jako niewzbudzające wątpliwości co do ich autentyczności. Wprawdzie pozwany podważył prawdziwość jego podpisu złożonego na fakturze, jednak nie wykazał w żaden sposób by twierdzenia powyższe miały jakiegokolwiek podstawy faktyczne, w szczególności nie złożył wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego grafologa, a Sąd nie powziął wątpliwości co do jego autentyczności. Wskazać na marginesie należy, że podpis odbiorcy faktury nie jest elementem koniecznym i niezbędnym do realizacji umowy sprzedaży, którą faktura potwierdza.

Bez wątpienia faktura jest dokumentem prywatnym i stanowi jedynie źródło tego, iż osoba, która ją wystawiła, tj. podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w tym dokumencie (art. 245 k.c.). Należy rozważyć, czy podpisanie przez pozwanego faktury było jednoznaczne z jej zaakceptowaniem. Znaczenie podpisu na fakturze daje się ustalić w oparciu o dyrektywy wykładni oświadczeń woli ustalone w art. 65 § 1 k.c. Pomijając kwestię, czy jest to oświadczenie woli czy wiedzy, wypada jedynie zaznaczyć, że obydwa rodzaje oświadczeń wymagają podobnych, obiektywnych reguł wykładni, ponieważ w obydwu przypadkach wartością nadrzędną wobec subiektywnego zamiaru jest bezpieczeństwo obrotu prawnego. W konsekwencji, znaczenie podpisu dłużnika (tj. pozwanego) na fakturze należy ustalić przez pryzmat zasad współżycia społecznego oraz ustalonych zwyczajów, przy uwzględnieniu okoliczności jego złożenia.

Instytucja uznania długu (roszczenia) nie została zdefiniowana, ani uregulowana w przepisach polskiego prawa cywilnego. Jednakże, zdaniem Sądu, pod tym pojęciem trzeba rozumieć - w pewnym uproszczeniu - zachowanie, z którego wynika, że dana osoba uważa swój dług względem wierzyciela za istniejący. Warte podkreślenia jest, że uznanie długu, by było skuteczne, nie wymaga zachowania żadnej szczególnej formy. Zarówno uznanie właściwe długu, np. poprzez umowę, jak i niewłaściwe może zostać dokonane nawet ustnie.. Kolejną cechą instytucji uznania długu jest brak uzależnienia jego skuteczności od woli dłużnika dokonania uznania. Innymi słowy, dłużnik może dokonać w pełni skutecznego uznania długu nawet nieświadomie, jeśli oczywiście z jego zachowania wynika, że zdaje on sobie sprawę

z istnienia swojego długu względem wierzyciela i dług ten akceptuje. Jest to o tyle istotne, że co do zasady uznanie długu nie może zostać cofnięte lub odwołane przez dłużnika, między innymi w wypadku uświadomienia sobie przez dłużnika znaczenia i konsekwencji swojego wcześniejszego działania.

Złożenie podpisu na fakturze VAT przy spełnieniu określonych przesłanek uznawane jest w doktrynie jako tzw. "niewłaściwe uznanie długu" i stanowi „słabszą” podstawę dochodzenia roszczeń przez wierzyciela. W uchwale składu siedmiu sędziów z 30 grudnia 1964 r., sygn. akt III PO 35/64 Sąd Najwyższy stwierdził, że "uznanie niewłaściwe jest oświadczeniem wiedzy, jednostronnym przyznaniem faktów, nie zaś czynnością prawną."

Dla uznania roszczenia, jak wskazano powyżej, wystarczające jest zewnętrzne wyrażenie przeświadczenia o jego istnieniu. Jednakże aby oświadczenie woli mogło zostać poczytane jako uznanie długu, musi ono jednoznacznie potwierdzać istnienie skonkretyzowanego długu. Zachowanie dłużnika musi wskazywać więc na to, że swym rozoznaniem daje wyraz temu, że wierzycielowi przysługuje w stosunku do niego wierzytelność, wynikająca z konkretnego stosunku prawnego.

W doktrynie przyjmuje się również podział oświadczeń w przedmiocie uznania niewłaściwego na uznanie co do zasady oraz uznanie co do zasady i wysokości. Aby mówić o tym, że dług został uznany co do zasady konieczne jest, aby oświadczenie dłużnika wskazywało na fakty związane z powstaniem długu w stopniu wystarczającym na jego identyfikację. Poza tym, z oświadczenia dłużnika powinno wynikać, iż jego zdaniem dług istnieje oraz że jest on osobą z tego tytułu zobowiązana. Same przyznanie zaistnienia szkody nie jest tu wystarczające (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 maja 2005 r., IAcA 76/05). Natomiast uznanie długu co do zasady i wysokości winno zakładać złożenie przez dłużnika oświadczenia zawierającego elementy oświadczenia w przedmiocie uznania co do zasady, jak też dodatkową treść wskazującą na wysokość uznawanego długu. Natomiast jeśli strony są przedsiębiorcami wystarczy nawet uznanie długu co do zasady i niezakwestionowanie wysokości czy podstaw do obliczenia wysokości długu np. zawartych w wezwaniu do zapłaty ze strony wierzyciela. Jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 23 czerwca 1972 r., I CR 142/72, zakres uznania zależy od jego treści, więc to treść tej czynności prawnej decyduje, czy roszczenie zostało uznane zarówno co do zasady, jak co do wysokości.

Sąd zobowiązał pozwanego do złożenia rejestru sprzedaży i rejestru VAT za miesiąc czerwiec 2013 roku oraz do złożenia za ten sam okres księgi przychodów i rozchodów bądź ksiąg rachunkowych dla wykazania, że faktura VAT, którą pozwany kwestionuje widnieje w jego dokumentacji księgowej. Pozwany nie przedstawił wymaganych dokumentów, wobec czego Sąd na podstawie art. 233 §1 i 2 k.p.c. zgodnie z którym sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, na tej samej podstawie sąd oceni, jakie znaczenie nadać odmowie przedstawienia przez stronę dowodu lub przeszkodom stawianym przez nią w jego przeprowadzeniu wbrew postanowieniu sądu, wywiódł, że pozwany posiada w swojej ewidencji fakturę VAT nr (...), potwierdzającą fakt zaistnienia transakcji, oraz że wszelkie zamówienia składane były drogą telefoniczną, zgodnie z twierdzeniami powódki. W myśl art. 6 k.c. i 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, gdyż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Art. 6 k.p.c. reguluje podstawowe reguły dowodowe. Pierwszą - generalnie wymagającą udowodnienia powołanego przez stronę faktu, powodującego powstanie określonych skutków prawnych, oraz drugą regułą, która sytuuje ciężar dowodu danego faktu po stronie osoby, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Pierwsza „zasada obowiązku udowodnienia powoływanego faktu" jest w istocie nieunikniona ze względów racjonalnych, ponieważ odmienna regulacja powodowałaby powstanie niedopuszczalnej łatwości wywodzenia skutków prawnych z prostego powołania się na fakt bez potrzeby jego udowodnienia. Natomiast druga stanowi „ogólną zasadę rozkładu ciężaru dowodu", od której wyjątki mogą wskazywać niektóre przepisy szczególne (tak: Nazaruk P. - Ciszewski J. (red.), Jędrej K., Karaszewski G., Knabe J., Nazaruk P., Ruszkiewicz B., Sikorski G., Stępień-Sporek A. - Kodeks cywilny. Komentarz, wyd. II., LexisNexis 2015). Zgodnie z zasadą kontradiktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie sąd, są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik. Strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swoich twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodzenia co do tych okoliczności na niej spoczywał, zaś sąd powinien wyciągnąć ujemne

konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów (zob. wyrok SA w Białymstoku z dnia 28 lutego 2013 r., I ACa 613/12, LEX nr 1294695).

Zeznaniom świadka M. S. dano wiarę w całości, ponieważ zeznania te były logiczne, jasne, spójne i korespondowały z twierdzeniami powódki i całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Świadek przedstawił, jak wyglądała kilkuletnia współpraca stron, potwierdził że towar zamawiany był przez pozwanego telefonicznie i że nigdy nie składał on jakichkolwiek zastrzeżeń co do jakości jaj. Świadek zeznał również, że towar był zwykle odbierany przez pozwanego osobiście, bądź dokonywał tego brat pozwanego, a dostarczone jaka były sprawdzane przez kątem ewentualnych wad.

Twierdzeniom powódki A. B. przesłuchiwanej w charakterze strony Sąd w całości dał wiarę, uznając je za wiarygodne, szczerze, logiczne, precyzyjne i spójne zarówno wewnątrz, jak i z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Ponadto w toku postępowania nie ujawniły się żadne okoliczności uzasadniające odmowę przyznania omawianym zeznaniom waloru pełnowartościowego dowodu w niniejszej sprawie.

Sporne w przedmiotowej sprawie należy uznać to, czy powódka może domagać się pozwanego zapłaty należności wykazanej w wystawionej przez nią fakturze VAT nr (...), wobec podniesienia przez pozwanego, że nie nabył on w ogóle od powódki towaru.

Biorąc pod uwagę wynik toczącego się postępowania dowodowego należy ustalić, że pozwany zamówił od powódki towar w postaci jaj, w ilości wskazanej na fakturze VAT, w sposób zwyczajowo przez strony przyjęty, a więc drogą telefoniczną i odebrał go bez zastrzeżeń. Powódka w ramach dokonanej transakcji wystawiła na rzecz pozwanego fakturę, w której wskazano ilość zamówionego towaru, cenę i termin płatności.

Istnienie sporu między stronami, co do zasady, obliuguje jedną z nich do udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Jak już wskazano powyżej, ciężar dowodu spoczywa na stronie, która z określonych faktów wywodzi skutki prawne. Jeśli zatem powódka powoływała się na zaistnienie oznaczonych faktów, w tym na fakt zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia, zobowiązana była wskazać okoliczności, które uzasadniały żądanie zgłoszone w pozwie. Na stronie powodowej spoczywał więc ciężar wykazania zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia wraz z dalszymi odsetkami. Skoro natomiast pozwany zaprzeczał okolicznościom, na które powoływała się powódka, również winien przedstawić dowody na poparcie swoich tez.

Na mocy art. 233 § 1 k.p.c. Sąd dokonuje oceny wiarygodności dowodów na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Oznacza to, że ocenie tej podlegają także zachowania stron i świadków w trakcie składania zeznań, czy ich reakcję na dowody przeciwne. Przez moc dowodową rozumie się siłę przekonania, jaką uzyskuje Sąd wskutek przeprowadzenia określonych dowodów o istnieniu lub nie istnieniu faktu, którego on dotyczy.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy należy uznać twierdzenia powódki za zasadne i udowodnione, natomiast oświadczenia pozwanego za gołosłowne i niczym nieoparte.

Pozwany mimo zajęcia stanowiska w sprawie nie podjął realnej i skutecznej obrony swoich interesów i nie zaoferował żadnych dowodów na poparcie swoich tez. Co więcej pozwany z uwagi na swoje niestawiennictwo na rozprawie w dniu 26 lutego 2018 roku nie został przesłuchany w charakterze strony, a także mimo wezwania do przedstawienia Sądowi dokumentów księgowych w postaci ewidencji nabycia VAT za miesiąc czerwiec 2013 roku, podatkowej księgi przychodów i rozchodów lub ksiąg rachunkowych za miesiąc czerwiec 2013 roku nie uczynił tego, wobec czego Sąd uznał (zgodnie z art. 233 § 2 k.p.c.), że sporne faktury zostały zaksięgowane przez pozwanego. Wszystkie zarzuty pozwanego pozostały bez pokrycia, a powódka ustosunkowując się do nich skutecznie je obaliła.

Warto również podkreślić, że pozwany w zarzutach od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym wniósł o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania trzech świadków, jednakże w toku niniejszego postępowania cofnął wniosek co do wszystkich wskazanych świadków. Tym samym nie poparł swojej argumentacji żadnymi dopuszczalnymi

środkami dowodowymi, podczas gdy powódka przedłożyła relewantną dla rozstrzygnięcia dokumentację oraz zawnioskowała o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadka.

Dla przypomnienia należy wskazać, że zgodnie z art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje na to, że powódka zadośćuczyniła swoim zobowiązaniom, a z kolei pozwany nie wywiązał się z łączącej strony umowy i nie zapłacił A. B. za dostarczony towar.

Reasumując powyższe rozważania, Sąd uznając roszczenie powódki za zasadne w całości, utrzymał w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany przez Sąd Rejonowy w Toruniu (sygn. akt V GNc 1181/14) w dniu 14 maja 2014 roku na podstawie art. 496 k.p.c. w zw. z art. 535 k.c., o czym orzeczono jak w punkcie I sentencji wyroku.

W punkcie II sentencji wyroku orzeczono zgodnie z wymogiem regulacji art. 108 k.p.c. oraz art. 98 k.p.c., obciążając pozwanego T. K., jako przegrywającego sprawę, poniesionymi przez niego kosztami w postaci opłaty od zarzutów. Kwestia kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego została już rozstrzygnięta w nakazie zapłaty z dnia 14 czerwca 2018 roku, w którym Sąd zasadnie zobowiązał pozwanego do zapłaty na rzecz powódki kwoty 2848 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Ryszard Kołodziejski

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pozwanemu z pouczeniem o apelacji,
3. Przedłożyć z wpływem lub za 22 dni.

SSR Ryszard Kołodziejski